

پنجابی دے مہان صوفیاں تے سادھواں اگے ہاڑا

اٹھ شاہ حسینا دیکھ لئے اسیں بدلی بیٹھے بھیس
 ساڈی جندنمانی کوکدی، اسماں رُل گئے وچ پردیس
 ساڈا ہر دم جی کر لاوندا، ساڈی نیر وگاوے اکھ
 اسماں جیوندی جانے مر گئے، ساڈا مادھو ہویا دکھ
 سانوں سپ سے دا ڈنگدا، ساڈے جنگل بن گئے شہر
 اسماں شوہ غماں وچ ڈبدے، ساڈی رڑھ گئی نو پتوار
 ساڈے بولن تے پابندیاں، ساڈے سر لٹکے تلوار
 اسماں نیناں دے کھوہ گیڑ کے، کیتی وتر دل دی بھوں
 ایہہ بنجر رہی نمازنی، سانوں سجن تیری سونہ
 اسیں اتوں شان سجاپدے، ساڈے اندر لگی جنگ
 سانوں چپ چپتا دیکھ کے پئے آکھن لوک مانگ
 اسیں گھبھے غم دے کھوڑے، ساڈے لمے ہو گئے کیس
 پاتانے بانے سوچ دے، اسماں اُندے رہندے کھیس
 ہن چھیتی بہوڑیں بلھیا، ساڈی سولی ٹنگی جان
 تینوں واسطہ شاہ عنایت دا، نہ توڑیں ساڈا مان
 اسیں پیریں پالنے گھننگرو، ساڈی پاوے جند دھمال
 ساڈی جان لبیاں تے اپڑی، ہن چھیتی مکھ دکھال
 ساڈے سرتے سورج ہاڑ دا، ساڈے اندر سیت سیال
 بن چھیاں ہن چیتز رُکھ دی، ساڈے اندر بھانبر بال
 اسماں مچ مچایا عشق دا، ساڈا لوسیا اک اک لُوں
 اسماں خد نوں بھلے سانولا، اسماں ہر دم چیا توں
 سانوں چنتا چا چڑھاوندی، ساڈے کرکن لگے ہڈ
 پھڑ لیکھاں برچھی دکھ دی، ساڈے سینے دتی گڈ
 اسماں دھرتوں دکھڑے جھاگدے، ساڈے لیکھیں لکھیا سوگ
 ساڈی واٹ لمیری دکھ دی، ساڈا رو رو پُویا نُور
 ایہہ اوکڑ ساڈی ٹال دے تیرا جیوے شہر قصور
 آ دیکھ سخن دیا وارثا، تیرے جنڈیا لے دی خیر
 اج پتر بولی ماں دے، پئے ماں نال رکھن ویر
 اج ہیر تیری پئی سہکدی، اج کیدو چڑھیا رنگ
 اج تخت ہزارے ڈھے پئے، اج اُجڑیا تیرا جھنگ

اج بیلے ہو گئے سُجھے ، اج سُکیا ویکھ چھھاں
 اج پھرن آزر دا رانجھے ، اج کھیڑے کر دے چاء
 اج ٹٹی وچھلی پریت دی ، اج مُئے سکھ دے چاء
 بن جوگی در در ٹولیا ، سانوں کوئی نہ ملیا میت
 اساں اکھر موتی تولدے ، اساں در در لاندے واج
 کوئی لہھے ہیر سیالڑی ، جہڑی رنگے اپنا دا ج
 ساڈے ہتھ پیالا زہر دا، اساں ویلے دے سُقراط
 اساں کھنڈ بناندے کھارنوں، ساڈی جگ توں وکھری بات
 اٹھ جاگ فریدا ستیا ہن کر کوئی تدبیر
 جند ہجر کریرے پھس کے ، اج ہو گئی لیرو لیر
 سانوں جو بن رتے ویکھ کے ، سبھ آکھن بابا لوک
 کس کھوہیا ساڈا جوہنا ، سانوں کہیا لگا روگ
 اساں پیڑاں دا ونجھ پالیا ، سانوں دکھاں چاڑھی پان
 سانوں غم دا پیچھا پنچھا ، ساڈے توہنے اڈدے جان
 اساں نیچے رُکھ انار دے سانوں لہھے تھے کوڑ
 اساں مرن دیہاڑ اڈیکدے ، ساڈی ودھدی جاوے سوڑ
 ساڈے سرتے رُکھ بلور دے ، ساڈی دھپوں گہری چھھاں
 ساڈت تہو ساڈے سورجے ، ساڈی لوسے دھرتی ماں
 ساڈی اجڑی حالت ویکھ کے پا رحمت دی اک جھات
 ساڈی سرتوں انھی رات نوں ہن کر سائیاں شبرات
 ہن آ باہو سلطانی ، سانوں درداں لیا لتاڑ
 اج توڑ زنجیری دکھ دی اج ہو دا نعرا مار
 سانوں الف بنادے پیاریا ، ساڈی مک جائے بے دی لوڑ
 من مٹھکے بوٹی عشق دی ، سبھ نکلے دل دی کوڑ
 اتھھے تڑدے سبھ ایمان تے ، اتھھے اڈدی عشق دے دھوڑ
 جو عشق سلامت منگدا ، پھڑ اوس نوں لیندے ٹوڑ
 ساڈا تالو جاوے سُکدا ، ساڈی ودھدی جاوے پیاس
 بن بدل ساون مینہ دا ، ساڈی پوری کر دے آس
 اساں اپنی قبر آپ ای ، لئے لہو دے دیوے بال
 اساں بے قدراں دے شہر وچ ایہہ کیتا نواں کمال
 سائیں دمڑی شاہ دیا پیاریا ، تیرا جیوے سیف ملوک
 ساڈے دیدے ترسن دیدوں ، ساڈے دل چوں اٹھدی ہوک
 سانوں گرہتی دے دے سخن دی ، ساڈی کر دے سیف زبان

سانوں بگل وچ لپیٹ کے ، ہن بخشو علم گیان
اساں راتیں اٹھ اٹھ پھدے ، ساڈے پئی کالجے سوج
اساں چھم چھم روندے پیاریا ، سانوں ہر دم تیری کھوج
اساں موہرا پیتا بیج دا ، ساڈے نیلے ہو گئے بلھ
اساں رو گئے کلم کلڑے ، ساڈا ویری ہو یا گل
آ کوٹ مٹھن دیا والیا ، لئے جھبڈے ساڈی سار
ہک تھڑا نین نوکیلا ، ساڈے دل تھیں ہو یا پار
سانوں چڑھیا تنیا ہجر دا ، ساڈا کر لئے کوئی توڑ
سانوں برہن جوکاں لگیاں ، ساڈا لیا لہو نچوڑ
اساں اپنے ای گل لگ کے نت پائیے سو سو وین
ساڈی آ قسمت نوں چنہڑی ہک بھکھاں ماری ڈین
ایہنوں کیلو منتر پھوک کے ، ایہنوں کڈھو دیسوں دُور
ایہہ پچھل پیری اوتری ، اتھے بن بن بیٹھے حُور
اج پے گیا کال پریت دا ، اج نفرت کیتا زور
کر تا لوگڑ پریم دا ، ساڈے جُسنے کرو نکور

☆☆☆